

Και με τους Νεοτούρκους εξεμάνη
κι' η παλαιά μας σύμμαχος... τι νόστιμο...
και τώρα ποιος ελπίσει κι' οι Ρουμάνοι
πόσα θα μας γυρέψουν για πρόσημο.

Με το μένος, Περικλέτε, κάθε φλογερά βαρβαρή,
με τα νέα μας τα φράγκα,
ετοιμώθη στο ποδόρει
κι' η Ρουμάνια Τραγιάσκα.

"Ακου, Περικλή μουφλούζη,
πώς άδρότατα μας λούζει
ώς εικ περισοού κι' αυτή,
φιλενάδα λατρευτή.

"Ετοιμάσου, βρέ καυδή,
γχή το νέο το βροσίει,
που θα πέσει στην Γραιτοσία,
που κι' άφύγος κι' εύγενθός
δέχεται του καθενός
κάθε μπάταο και κλωταία.

Νέα συμφωρά' στο κράτος

Έγινε κι' ο Κλαυούδατος.

Κάθε Δύναμις προστάει, κάθε τόπος, κάθε χώρα,
τι λατρεία που της έχει της Ελλάδος τώρα τώρα,
και δεν παύει να της λέγεται για μούχτες καμωμένα
και τραλλάνονται για όνα.

Βούλωσε ταύτα με βούλα,
τι θα της ειπουν ξανά,
όπου με τα πιανά
κλωταο, να τους δώσ' η μούλα.

Μάνην, Περικλή, ζήσο...
λένε και στη Βηρυτιώ
πώς νταήδες Τουρκαλάδες ετοιμώθηκαν' στο πόδι
κι' είπαν τάδε τα φρικώδη:

Πώς θάλλοδον' στην' Αθήνα για περίπατο και τούτσι,
και τον Βασιλγά θα πέρουν να τον πάνε' στο Βερούτι,
κι' υποκάτω της σημαίας του Μωάμεθ της πρασίνης
θα κρεμάσουν την Κορθάνα της άπιστού Ρωμιοσύνης.

Κι' είπε κι' ένας με σαρκί
και με μούρη σαν ντολμά
πώς στον λένοντα του μιά
ν' άντιποική το ποντίκι;

Π. — Βρέ Φασουλή μου, τι μου λές;

Φ. — Έχουν πολύ σκελτέ,
και φαίνεται πως τόβαλαν άμπε τη μομαμέτη
να δάλλουε θηλεζή
στην Ρούμ τον Βασιλγά.

Τέλειωσε, δέν την γλυτόνε... κι' έν άπίεμον συγγενές
Ελας γι' αυτόν δέν έχει, δέν θα γίνη καμμά χάρις,
άπο τούτους δέν πέν σάκις και Γεώργιος κανείς
της μεγάλης Αλιβάνος, οδ' αυτός ο καββαλάρης.

Π. — Τι κρεμάλας είναι τούτσι, τι δεινά δεινών μεγάλα!
δμως, βρέ κρεμάνταλα,
γχατι όσνει και καλά
θάλουν μέσα' στο Βερούτι να του στήσουν κρεμάλα;

δέν νομίζεις περικό,
Φασουλή μου, τίποτο κόπο
να τον πάν στη Βηρυτιώ;
πώς μες' στο δικό του τόπο
δέν κρεμούν τον Κορβανά;
Ρώτης ο Κορηάτο.

Φ. — Κι' εγώ σκέπτομαι με τούτο το κεφάλι το λαρό
μη πως έβρα καμμά λούσι, με του κάκου, δέν μπορώ.

"Έγινε κι' ο Μουσεολήνας Τσιρταρίνος ετοιμώθης,
μά φαντάσου, βρέ τσιφούτη
την Κορθάνα μας να' δης
κρεμασμένη στο Βερούτι.

Και να τρέχουν Ούλεμάδες και Σοφτάδες με καθούκιμα,
και σφιχτά χειροσκημμένοι
ν' αλλάζουσιν φρενασμένους
μ' αλλάζοντα μπουλοκιμα.

Κι' αϊμφορά Χανουμάκια
με πασούμα και γαμαμάκια
να χρεώσουν γυροί γυροί στην μεγάλο κρεμασμένο
με χερσά οληγριασμένο.

Και να βρ'ίσουν του Γκαζαούρη
την Κορθάνα την φανή,
και να πέρουνε για γούρι
της κρεμάλας το σχανί.

Και γι' αυτό το μάγε και ο κάθε Δύναμις προστάει,
που δέν είναι' στα σωστά της,
να τ'ά χασή, να σαστή, και να σταυροκόπηθ' η
και τον Πρίβόδο της να σταλή
θυμώμένο μπρος' στην Πύλη
να διαμαρτυρηθ'.

Τέτοια και στη Βηρυτιώ
οκούζουν για τον Βασιλγά
τα λυσάστρια σούλεμ,
πα' μού φέρουνε ζερατό.

Π. — Πάφε κι' άβρε Φασουλή μου, και πολύ με συγκιεις...

Φ. — Μάνην, Περικλή, γυροδω, με δέν φαίνεται κανείς.

Π. — Κάποιος έρχεται σαν μιντίς...

Φ. — Πόιναι;

Π. — Νάτος... κούταξί τον.

Φ. — Τάχα μάνις νάιναι τούτος;... έν τούσ' η φώναξί τον.

**Ο Τσιρταρίνος έρχετ' εδω' πέρα
μαζί με την Μαντιώ την θυγατέρα.**

Π. — Νάτος... πηγαίνε' στα στραβά...
φαίνεται σαν δόμοτας,
κι' ένα κερσίτι τον τραβή,
πούναι οπουδαίος κόρματος.

Φ. — Ποιος είσαι σύ, που τ'άς κλεινάς πατρίε τ'άς θαυμαλάς;
Τ. — Έγώμ' είναις ο τυρλής, ο μάνις Τσιρταρίνος.
"Αμ' έτρωχον έπίρακα και πανδραμάρω χρόνος,
και τώρα μ' έφερε' στο φως ο Γιάγκος ο Σβορώνος,
οιστρήλατος άληθινά της έπιστήμης μάνις
κι' ένας της άρχαιότητας οσιούς λαροφάντης.

Φ. — Μάνι, καλώς ο' βρήκαμε, μάνι, καλώς μας βρήκες...
Π. — Μάνι κι' έμεις γυροδω, και ο' μπροστά μας βγήκες.
Φ. — Σ' εύχαριστούμε, μάνι μου, και με το παραπάνο.
Τ. — Άπο το νέον "Αγιον της Ιταλίας εθάνω,
και να μαντίσω και γι' ός με ζήλον έπροσκόπησα
και σ' όρνιθοσκημπετίν σου το παλαιόν εκάθισα.

**Ἐμπρός' τῶν Νεολόγων τὸ θηροτρόπος μένος
φαίνεται σὰν ἀνάνκι κί' ὀμόγας ὁ κλεισιμέλος.**

Φ.— Δὲν λαιπὸν εἰ πάρα καὶ γὰρ μὲς τὸς καλοῦχος.

Τ.— Φωνὰς ἀγνώστους φέροι καὶ φθόγγους καποήχους
παντοδαπῶν ὀρνέων
ὄσθι γῆν τῶν Ἀθηναίων.

Τι ἔφακεν μὲν ἄλλο
κρῶτος πετέρων ἦχε,
κί' ἔμπεγε τὸν σ' ἄλλο
τὸ φωνικὸ τοῦ νόχι.

Σιμόν' ὁ τοὺς βιμῶς, κλήν θάραμα τῶν θαυμάτων!..

ἔν Ἐλαμπε τὸ πῶρ ποὺς ἐκ τῶν θυμάτων,
καὶ τῶν μηρῶν τὸ πάχος ἀνέλει καὶ τοῦτο
κί' ἔφατε μὲς' στῆ στέκτη κί' ἐπάτησε κί' ὀφούτο.

Φ.— Καὶ τί θηλοῦν αὐτὰ;

Τ.— Πῶς λαιπῶνε λαφτά.

Φ.— Κί' οἱ φθόγγοι τῶν ὀρνέων;

Τ.— Ὁπώγεμα καὶ τῶν γογιῶν.

Π.— Μάνεις φαίνεσαι ὄρατος.

Τ.— Ἄλλὰ τίνας εἶπες οἰς;

Φ.— Φασουλῆς καὶ Περιπέτος,

ὁ καθένος νέτος σέπτος,

φαιμερόνοι τῆς Ἀθήνας, περὶ πάντων φλυαροῦντες,

καὶ καθ' ἕνα καὶ δι' ἕνα στῶν ἀφογοῖν τηροῦντες.

Π.— Γι' αὐτὴν τὴν στέκην πάντοτε μὲ κόμπον ἐπιπρόμεθα
κί' ἄς οδριάζουν γύρω μας λυσορανοῦντες οὐλοῖα,
καὶ μένει μόνος φθόγος μας πᾶς διαμερῶν ἄμεθα
μὲ τόνον στὰς Προστάτας καὶ ὄσθι Στρατοὺ τὴν Πόλιν
γὰρ τόσοις μάτατος καὶ κλεισιμέλοσ καθὲ τόσο τρώμε...

Τ.— Ὁ καταγκῆζης Φασουλῆς καὶ Περιπέτος μῆμε,
χαίρω πολὺ, ποῦ πρώτους σὰς στὴν ἔρχομα μού' ὄρισκε...

Φ.— Μὰ τὸ κορτεῖν εἰ κρατεῖ μῆκα σ' αὐτὸν τὸν δίσκο;

Τ.— Τὰ σόνεργα τῆς μαντικῆς τὰρχατικὰ, τὰ μεγάλα,
τοὺς κλήρους κί' ἔλα τὰλλα.

Π.— Καὶ τ' εἶναι τοῦτο τὸ ραβδί;

Τ.— Σ' ἔμε τὸν ὀδοῦπο
αὐτὸς ὁ Ζεὺς, ὁ Δίαικος τὸ πρῶτοφρα γὰρ ὄδρο.

Καὶ τώρα μὲς' στὸ χελεῖ σὰς
φθάνω μὲ τὸ παιδί μου,
γὰ ἀπῶσ' στὸ κεφάλι σὰς
τὸ μαντικὸ ραβδί μου.

Ἐμπρός, ἔμπρός προχώρει,

Μαντικὸ, καλὴ μου κόρη,

καὶ πάμε' στὸ Γεννάκη γὰ φῆμε καμικὰ πάστα,

μὰ πρόσεχε, καμμένη... καλὰ τὸν δίσκο βᾶστα,

μήπως Ρωμηὸς κανένας μὲ τρόπο σοῦ τὸν πάρη

καὶ τρέψη καὶ μ' αὐτὸν

οὐ πᾶρα προστατῶν,

κί' ἔλθουσ ομοῖος γίνη καὶ δίσκος διακομῆρη.

Ἐστὴν ἀφογὸν πατερίδα
τὰ μάτζα σου γαρίδα,
μήπως κι' αὐτὸς στὰ χέρμα πίσω τῆς Ρωμηοσύνης
καὶ καταντήσῃ δίσκος τῆς ἐλεημοσύνης.

Μαν.— Πηγαίνωμεν πηγὴ αἰνώμεν, ἀγαπητὴ πατέρα...
ἐν τοῦτοις βλέπω πὸς πολὺ μοῦ εἰχόντων ἴδω πέτρα.

Μόλις ἐφθάσαμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ νέον Ἄντιον
στὸν τόπον τὸν γιγάντειον,
ποῦ λέγεται φυτῶριον Παισιανὸν σπουδαῖον,
τὴν προσφιλὴ σου τὴν Μαντῶ
εὐθὺς τὴν πῆρε' στὸ κοντὸ
πληθὺς ἐρωτηδίων.

Καὶ τρέχουσι κοντὰ
καὶ σπύζουσι μὲ σεντὰ
στὴν μάντιν Μαντῶ:
τοιντὸ, μαρὲ ταινώ,
φουστάνι σου κοντὸ,
σὺν μερικαῖς Σιλφίδες,
ποῦναί' στῆς Ἀλλουσιδές.

Τοῦ μάντιντος ἔπαντοῦται γὰρ τοῦς Ρωμηοῦς μαντεῖαι.

Τ.— Φέρε με τυφλὸν, ὦ κόρη,
στὴν κοιτῆδ' αὐτῶν τῶν φάτων
καὶ τὸν λάλλον τὸν ἐνὸς ἄντων,
ποῦ λαλοῦσι πολλοὶ κοῦροί.

Μαν.— Ἄν τοὺς λέξῃ καλὴ μαρμαρῶ,
ἵπποτα κατὰ Ἰσορῶπα, τὸν ἄνθρωπον
περὶ κρήνην ἐν γένει; καὶ ποῦ τὸν ἄνθρωπον
ἐν τῇ κρήνῃ;

Π.— Ἐκεῖ πᾶς μερὶ τὴν θὰ γένῃ.

Φ.— Ὁ Θεωτικὸς τάχα, τί κάνει στὸ Παρίσι;
τάχα τὸν κύριον Πισσὸν κι' αὐτὸς θὰ τὸν γνωρίσῃ;
τάχα θὰ φύγουν σύννεφα κατὰ μακρὰ σὺν πίσσοι;
τάχα θὰ παύσῃ τοῦ Πισσὸν ἡ Τουρκολάτρης λύσσα;

Γὰρ τὴν Ἐθνοεικέλειον θὰ γίνῃ ἐκλογαίς;
θὰ βγάλῃ νέον πρόγραμμα καὶθε παλῶς γεγῆς;
Ἄνδρες' στὸ μέλλον δὲν θὰ ἔργον σὺν τῶρα λιμαδόροι;
λέγε λοιπὸν, ποῦ νὰ χαρῆς τὴν δημοφιλίαν σου κόρη.

Π.— Τὴ βουβαμάρα σ' ἔπιασε, καί μενε Τειρεσία...
μὰς ἔσκαπες ἀληθινὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀρασιὰ.

Τ.— Κι' εἰ μὴν κι' οἱ δὲ σὰς κυβερνοῦν
χωρὶς νὰ ἔξρουν γιγάντα,
τυφλοὶ τὰ τ' ἄρα τὰν τὸ νεόν,
τὰ τ' ὄμματα, τὰ πάντα.

Φ.— Αὐτὸ τὸ ξέρομαι κι' ἐμεῖς, λέγε μας τίποτ' ἄλλο.
Τ.— Εἶναι καλλίτερα γὰρ σὰς μήτ' ἕνα γρὺ νὰ βγάλω.

Π.— Τάχα θὰ ἔρομαι δάνειο, τάχα θὰ ἔρομαι πόρο;
τάχα θὰ ἔδωθ' τὰ μάτζα μας ἄγῆμαι μ' ἀπόμπα-νέρο;
Τάχα θὰ σχολιάζωμε γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
τοῦ Γκρέυ τὰς θηλώσεις;
Θὰ μὰς φαῖδρῶνουν τάχα καὶ μ' ἄλλας νεωτέρας;
τὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως ποῖον θὰ λάβουν πέρας;

Τ.— Ὡ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἐκκαθαρισάσης
ἔλουσι τοὺς καθαρῶσαντας καὶ τοὺς καθαρῶσθέντας,
καὶ σ' ἕνα καθαρθῆριον πατόκορφα λουσιάζης
ποὺς αἰ λουθῆρας καθαρμοὶ μῆδέποτε λουσιάζνης.

Ἵποια λότη,
ὀποῖος πένος,
θὰ γίνουσι κῆποι
νέοι Κλαυθμῆνος.

Ἄκουσι σύνφορρις καὶ νῦν
ὄρνείων δόστηρον φωνῆν,
Ἵ φως ταμείων φουστάνων
πῶς σκότος ἐγίνες τῶν,
περιπε σόντων ἐν πολλαῖς καλιακαῖς λιγούραις;

Φ.— Τὴ λίστ', Περικίττο μου.
Π.— Βαθμιαῖς ἑλληνικοῦρας.

Φ.— Μ' αὐτὰ ποῦ λέει τάχα τί θέλει νὰ μὰς ἔπῃ;
Π.— Μῆτε μ' αὐτὸν τὸν μάντι δὲν εἶναι προκοπῆ.

Φ.— Τάχα θὰ γενῇ κι' ὀπίσταν Οὐλέμας, Μουφτῆς, Δερβίση,
κι' ἡ σταυροφόρος Ἀἰώς.

θὰ φωνάξῃ στὴν Τουρκίαν, τὴν φασάτη τὴν λουσιάζη...
τῆς τυφλοῦ τῆς φασάτης, τὸν ἄνθρωπον...

Π.— Τάχα θὰ γίνῃ σύμβολον καὶ Ἐθροπαιῶν Καίσαρος
τὸ φροβερὸ Σαντζ' ἄκ Σερῆ καὶ τοῦ Σερῆτ' ὁ φέσκαρος,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη ποῦνιεν τὸν προστατὸν κουρέλι,
θὰ λέγεται καὶ τοῦ λοιποῦ κυρία δὲν μὲ μέλει;

Τ.— Δίχως αἰώνων σημεῖα, δίχως ὀστρῶς μαντικῶς,
μόνον ἀπ' αὐτὰ ποῦ δέλεπες στὸ Ρωμαϊκὸν κι' ἄκους
εὐκολώτατα μορεῖαι νὰ μαντεῖσθης τί θὰ γίνῃ
καὶ σ' αὐτὴν τὴν Ρωμηοσύνην.

Φ.— Μὰ δὲν σοῦ λένε τίποτε τὰ μαντικὰ σημεῖα;
Τ.— Ἄνε πὸς πάντα θάχτες ὀσογῆν πρὸς τὰ Ταμῆα,
κι' ὀπείκοντες στὴν νευρικὴν κι' ἀνήσυχον σὰς κρῶν
μόνον γι' αὐτὰ θ' ἀλλάξτε τὴν ἀφογὸν σας στάαν.

(Ἐἶπεν αὐτὰ κι' εἰσίγησι, καὶ σύννεφ' ἀπὸ σκίον
τὸν Τειρεσία τὸν τυφλὸν τὸν κἀνοῦσα καὶ δέλεπες,
καὶ τὸ ραβδί τὸ μαντικὸν στὸ χέρι του φοικτόνει,
καὶ δίνει καὶ στοὺς δερὸς ἑλῆλαις, ποῦ δάξουν καὶ στὴν τοπήν).

(Κι' ἡ κυρὰ Μαντῶ μὲ χέρι
τραγουδοῦσε στὸ ζευγάρι
τοῦμα τοῦμα τὸ λεγίνι,
τοῦτο πολὺμα θὰ γένῃ.)